

KONWENCJA
O PRAWACH RODZINY
Projekt

KONWENCJA
O PRAWACH RODZINY
Projekt

Państwa-Strony niniejszej Konwencji

mając na względzie, że rodzina stanowi jedno z najcenniejszych dóbr ludzkości;

mając na względzie, że rodzina jest fundamentem ładu społecznego i podstawową wspólnotą społeczną, pierwotną wobec państwa i autonomiczną wobec władz publicznych;

mając na względzie, że przyszłość ludzkości oparta jest na dobrym funkcjonowaniu rodziny;

mając na względzie, że rodzice, dzieci, dziadkowie oraz inni krewni i powinowaci tworzą wyjątkową wspólnotę, która jest optymalnym środowiskiem rozwoju człowieka, zabezpieczającym go przed przemocą oraz innymi patologiami;

mając na względzie, że w świetle doświadczeń historycznych kwestionowanie podmiotowości rodziny przejawiające się w szczególności w łamaniu praw rodziców i praw dzieci stanowi charakterystyczną cechę systemów politycznych uprzedmiotowiających człowieka;

mając na względzie, że rodzina stanowi pierwszą niezastępowalną szkołę wartości społecznych, zarówno tych, które wiążą się z życiem społecznym w ogóle, jak i tych, które stanowią o tożsamości cywilizacyjnej, narodowej i duchowej poszczególnych społeczeństw;

mając na względzie, że żadne państwo nie jest w stanie realizować dobra wspólnego bez udziału rodzin;

Sporządzono z uwzględnieniem m.in. art. 21 ust. 1 Konstytucji Republiki Greckiej z dnia 9 czerwca 1975 r.; art. 41 ust. 1 Konstytucji Republiki Irlandii z dnia 1 lipca 1937 r.; art. 38 zd. 1 Konstytucji Republiki Litwy z dnia 25 października 1992 r.; art. 48 ust. 1 Konstytucji Republiki Mołdawii z dnia 29 lipca 1994 r.; art. 62 Konstytucji Boliwii z dnia 25 stycznia 2009 r.; art. 226 Konstytucji Federacyjnej Republiki Brazylii z dnia 5 października 1988 r.; art. 1 Konstytucji Republiki Chile z dnia 11 lipca 1980 r.; art. 42 Konstytucji Republiki Kolumbii z dnia 4 lipca 1991 r.; art. 119 Konstytucji Republiki Mozambiku z dnia 15 listopada 2004 r.; art. 17 Konstytucji Republiki Senegalu z dnia 22 stycznia 2001 r.; art. 45 Konstytucji Republiki Kenii z dnia 4 sierpnia 2010 r.; art. 22 ust. 1 Konstytucji Republiki Gwinei Równikowej z dnia 7 maja 2010 r.; art. 14 Konstytucji Republiki Gabonu z dnia 26 marca 1991 r.; art. 22 Konstytucji Erytrei z dnia 23 maja 1997 r.; art. 10 Konstytucji Arabskiej Republiki Egiptu z dnia 18 stycznia 2014 r.; art. 37 Konstytucji Republiki Czadu z dnia 31 marca 1996 r.; art. 30 Konstytucji Republiki Burundi z dnia 28 lutego 2005 r.; art. 23 Konstytucji Burkina Faso z dnia 2 czerwca 1991 r.; art. 35 ust. 1 Konstytucji Republiki Angoli z dnia 5 lutego 2010 r.; art. 54 Konstytucji Islamijskiej Republiki Afganistanu z dnia 4 stycznia 2004 r.; art. 35 Konstytucji Republiki Armenii z dnia 5 lipca 1995 r.; art. 17 Konstytucji Republiki Azerbejdżanu z dnia 12 listopada 1995 r.; art. 29 Konstytucji Republiki Iraku z dnia 15 października 2005 r.; art. 6 ust. 4 Konstytucji Królestwa Jordanii z dnia 1 stycznia 1952 r.; art. 21 Konstytucji Kataru z dnia 29 kwietnia 2003 r.; art. 36 ust. 1 Konstytucji Republiki Kirgistanu z dnia 21 czerwca 2010 r.; art. 9 Konstytucji Kuwejtu z dnia 11 listopada 1962 r.; art. 27 Konstytucji Demokratyczno-Socjalistycznej Republiki Sri Lanki z dnia 7 września 1978 r.; art. 35 Konstytucji Republiki Kuby z dnia 24 lutego 1976 r.; art. 259 Konstytucji Republiki Haiti z dnia 10 marca 1987 r.; art. 55 pkt 1 Konstytucji Wspólnoty Dominiki z dnia 25 lipca 1978 r.; art. 4 Konstytucji Republiki Peru z dnia 29 grudnia 1993 r.; art. 49 Konstytucji.

wyrażając zaniepokojenie próbami podważania naturalnego znaczenia rodziny,
małżeństwa, płci oraz rodzicielstwa;

mając na względzie, że pełne poszanowanie tych podstawowych wartości
ma zasadnicze znaczenie dla integralnego rozwoju człowieka i wszystkich
wspólnot ludzkich;

mając na względzie, że rodzina stanowi niezbędne moralne i materialne oparcie
dla swych członków, szczególnie najmłodszych i najstarszych;

dostrzegając, że przyczyny bezprecedensowego kryzysu demograficznego
dotykającego wiele regionów świata leżą w podważaniu natury i lekceważeniu
społecznych funkcji małżeństwa oraz rodziny;

sprzeciwiając się działaniom zmierzającym do osłabienia znaczenia rodziny
w życiu człowieka oraz do jej dezintegracji, w tym kwestionowaniu prawa ro-
dziców do wychowania dzieci zgodnie z własnymi przekonaniem, niepropor-
cjonalnej ingerencji w relacje rodzicielskie, praktykom utrudniającym rodzinie
przekazywanie wartości swojemu potomstwu, wykorzystywaniu instytucji
publicznych do indoktrynacji ideologicznej, brakowi szacunku dla godności
ludzi na najwcześniejszym etapie ich życia, utrwalaniu się mentalności przeciw-
nej poczęciu nowego życia;

wyrażając przekonanie, że rodzice, małżonkowie oraz dzieci potrzebują
wzmocnienia gwarancji ich praw i wolności;

uznając, że rodzina oparta na małżeństwie oraz małżeństwo rozumiane jako
związek jednej kobiety i jednego mężczyzny są instytucjami naturalnymi
oraz unikalnymi;

uznając, że na rodzicach spoczywa główna odpowiedzialność
za wychowywanie ich dzieci;

dostrzegając, że dopełnianie się ról kobiet i mężczyzn połączonych więzami małżeńskimi najlepiej pozwala na integralny rozwój rodziny;

uznając, że dziecko dla pełnego i harmonijnego rozwoju swojej osobowości powinno wychowywać się w naturalnym środowisku rodzinnym, w atmosferze szczęścia, miłości i zrozumienia,

Sporządzono z uwzględnieniem Preambuli Konwencji o prawach dziecka z 20 listopada 1989 r.

uznając, że przemoc domowa jest formą przemocy godzącej w życie rodzinne, stanowiąc zagrożenie dla rodziny i jej członków,

dostrzegając, że przemoc na tle seksualnym oraz wszelkie formy jej promocji w kulturze są poważnym zagrożeniem dla wypełniania przez małżeństwo i rodzinę ich naturalnych funkcji w społeczeństwie,

dostrzegając, że pogłębiające się w ostatnich dziesięcioleciach podważanie naturalnej roli i autonomii rodziny w życiu społecznym oraz wzajemnych obowiązków jej członków, jak również kwestionowanie naturalnej tożsamości małżeństwa prowadzą do osłabienia podstawowych struktur chroniących przed przemocą, w tym przemocą domową, i przyczyniają się do narastania tego zjawiska,

uznając wagę międzynarodowej współpracy między państwami, organizacjami międzynarodowymi oraz społeczeństwami dla skutecznej ochrony podstawowych wartości przed nowymi zagrożeniami,

uzgodniły, co następuje:

Rozdział I

Definicje

Art. 1

W rozumieniu niniejszej Konwencji:

- a. „małżeństwo” to dobrowolny i trwały związek kobiety i mężczyzny, który podlega szczególnej ochronie prawa krajowego;
- b. „rodzina” to wspólnota osób połączonych więzami pokrewieństwa lub powinowactwa;
- c. „płeć” to zespół cech biologicznych, w tym genetycznych, pozwalających na obiektywne rozróżnienie między kobietą a mężczyzną;
- d. „dobro dziecka” to ogół warunków niezbędnych dla jego prawidłowego rozwoju osobowego, duchowego i intelektualnego oraz dla zagwarantowania mu podstaw egzystencji materialnej – zapewnianych w pierwszej kolejności przez rodziców oraz innych członków rodziny, a w razie pozbawienia ich władzy rodzicielskiej, w sposób zgodny z postanowieniami niniejszej Konwencji, przez innych prawnych opiekunów – które to warunki są identyfikowane z uwzględnieniem potrzeby zachowywania więzi rodzinnych oraz integralności rodziny, zabezpieczenia życia i zdrowia małoletniego oraz chronienia go przed demoralizacją, poszanowania jego tożsamości kulturowej, a także, stosownie do wieku i stopnia dojrzałości, opinii małoletniego na temat jego sytuacji;
- e. „przemoc” to jednorazowe lub powtarzające się umyślne działanie naruszające prawa innej osoby, stanowiące czyn zabroniony przez prawo Państwa-Strony, skierowane przeciwko życiu, zdrowiu, nietykalności cielesnej, wolności lub mieniu;
- f. „przemoc domowa” to jednorazowe lub powtarzające się umyślne działanie naruszające prawa innej osoby, stanowiące czyn zabroniony przez prawo Państwa-Strony, skierowane przeciwko życiu, zdrowiu, nietykalności cielesnej, wolności lub mieniu, do którego dochodzi w rodzinie lub gospodarstwie domowym między byłymi małżonkami lub osobami pozostającymi we wspólnym pożyciu, niezależnie od tego, czy sprawca i ofiara dzielą miejsce zamieszkania, czy nie.

Sporządzono z uwzględnieniem m.in. Komentarza Ogólnego Komitetu Praw Dziecka nr 14 z 2013 r., rozdział V, lit. A pkt 1; orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 30 lipca 2013 r. w sprawie Berisha p. Szwajcarii; z 26 czerwca 2014 r. w sprawie Mennesson i inni p. Francji; z 2 lutego 2016 r. w sprawie N. Ts. p. Gruzji oraz orzecznictwa krajowego (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 lutego 1997 r., II CKN 90/96; postanowienie Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2000 r., I CKN 327/98).

Rozdział II

Zasady ogólne

Sporządzono z uwzględnieniem m.in. art. 6 ust. 1 Konstytucji Republiki Federalnej Niemiec z dnia 23 maja 1949 r., art. 41 ust. 1 Konstytucji Republiki Słowacji z dnia 1 września 1992 r., art. 51 zd. 5 Konstytucji Ukrainy z dnia 28 czerwca 1996 r., art. 7 ust. 2 i art. 38 ust. 1 Konstytucji Federacji Rosji z dnia 12 grudnia 1993 r., art. 53 ust. 2 Konstytucji Republiki Albanii z dnia 21 października 1998 r., art. 14 Konstytucji Republiki Bułgarii z dnia 12 lipca 1991 r., art. 61 zd. 1 oraz art. 62 Konstytucji Republiki Chorwacji z dnia 22 grudnia 1990 r., art. 72 zd. 1 oraz art. 73 zd. 1 Konstytucji Republiki Czarnogóry z dnia 21 maja 2007 r., art. 27 zd. 1 Konstytucji Republiki Estonii z dnia 28 czerwca 1992 r., art. 39 ust. 1 i 2 Konstytucji Królestwa Hiszpanii z dnia 27 grudnia 1978 r., art. 41 ust. 1 i 3 Konstytucji Republiki Irlandii z dnia 1 lipca 1937 r., art. 38 zd. 2 Konstytucji Republiki Litwy z dnia 25 października 1992 r., art. 21 ust. 1 Konstytucji Republiki Grecji z dnia 9 czerwca 1975 r., art. 68-69 Konstytucji Republiki Portugalii z dnia 2 kwietnia 1976 r.

Art. 2

1. Małżeństwo, rodzina, i rodzicielstwo znajdują się pod szczególną ochroną Państw-Stron.

2. Przy stosowaniu prawa krajowego Państwa-Strony wszelkie wątpliwości rozstrzygają tak, aby zachować integralność rodziny.

Art. 3

Każda rodzina ma prawo do korzystania z praw człowieka i podstawowych wolności, a w szczególności wolności myśli, sumienia i wyznania, wolności słowa, wolności gospodarczej, niezakłóconego korzystania z własności prywatnej oraz prawa do ochrony życia prywatnego i rodzinnego.

Art. 4

Sporządzono z uwzględnieniem *Centesimus Annus*, encykliki społecznej papieża Jana Pawła II, ogłoszonej 1991 w stulecie encykliki *Rerum novarum* Leona XIII; par. 48.

Każda rodzina ma prawo do poszanowania jej autonomii wobec władz publicznych. Relacje między rodziną a państwem powinny być oparte na zasadzie pomocniczości, zgodnie z którą społeczność wyższego rzędu nie powinna ingerować w wewnętrzne sprawy społeczności niższego rzędu, pozbawiając ją kompetencji, lecz raczej winna wspierać ją w razie konieczności i pomóc w koordynacji jej działań z działaniami innych grup społecznych, dla dobra wspólnego. Ingerencja państwa w sprawy rodziny powinna mieć charakter wyjątku, a nie reguły.

Sporządzono z uwzględnieniem Deklaracji Praw Dziecka z dnia 20 listopada 1959 r. oraz Konwencji o prawach dziecka z 20 listopada 1989 r., art. 15 ust. 1 Konstytucji Republiki Słowacji z dnia 1 września 1992 r., art. 6 ust. 1 Karty Praw Podstawowych i Wolności Republiki Czeskiej z dnia 16 grudnia 1992 r., art. 40 ust. 1 Konstytucji Republiki Irlandii z dnia 1 lipca 1937 r., art. 8 Konstytucji Księstwa Andory z dnia 14 marca 1993 r., art. 2 Konstytucji Węgier z dnia 25 kwietnia 2011 r.

Art. 5

1. Dziecko podlega szczególnej ochronie prawnej, zarówno przed, jak i po urodzeniu.

2. Dochodzenie rekompensaty za szkody spowodowane poczęciem lub urodzeniem dziecka jest niedopuszczalne.

Art. 6

Ustawy krajowe dotyczące dziedziczenia i przekazywania majątku między członkami rodziny powinny respektować ich potrzeby i prawa.

Sporządzono z uwzględnieniem art. 9 lit. a Karty Praw Rodziny zaprezentowanej przez Stolicę Apostolską 22 października 1983 r.

Art. 7

Dyskryminacja ze względu na wykonywanie pracy niezarobkowej polegającej na wychowywaniu dzieci jest zakazana.

Art. 8

Państwa-Strony szanują prawo każdego do promocji praw i wolności zagwarantowanych w niniejszej Konwencji, zarówno indywidualnie, jak i zbiorowo, na forum krajowym bądź międzynarodowym.

Art. 9

1. Państwa-Strony nie uznają skutków prawnych instytucji prawa rodzinnego niezgodnych z zasadami wyrażonymi w niniejszej Konwencji zawartych w kraju lub za granicą.

2. Nie można żądać od Państwa-Strony jakichkolwiek czynności umożliwiających nadanie mocy prawnej instytucji prawa rodzinnego niezgodnej z zasadami wyrażonymi w niniejszej Konwencji.

Art. 10

Ingerencja Państw-Stron w korzystanie z praw i wolności małżonków, rodziców i dzieci zagwarantowanych w niniejszej Konwencji jest niedopuszczalna, chyba że opiera się na ustawie i jest niezbędna ze względu na zapewnienie bezpieczeństwa państwowego, ochronę porządku publicznego, ochronę zdrowia, słuszne wymogi moralności lub ochronę praw i wolności innych osób zagwarantowanych w niniejszej Konwencji.

Rozdział III

Prawa małżonków

Art. 11

Sporządzono z uwzględnieniem art. 23 ust. 2 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych z dnia 16 grudnia 1966 r.

Kobiety i mężczyźni w wieku małżeńskim mają prawo do zawarcia małżeństwa i założenia rodziny.

Art. 12

1. Nikogo nie wolno zmuszać do zawarcia małżeństwa.

Sporządzono z uwzględnieniem art. 2 lit. b Karty Praw Rodziny.

2. Małżeństwa zawarte pod przymusem są nieważne.

Art. 13

Małżonkowie mają równe prawa i obowiązki.

Art. 14

Sporządzono z uwzględnieniem art. 3 Karty Praw Rodziny.

1. Władze publiczne nie wpływają w żaden sposób na ograniczenie płodności i nie utrudniają małżeństwom posiadania dzieci.

Sporządzono z uwzględnieniem art. 71 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r.

2. Władze publiczne gwarantują społeczne uznanie i szczególne wsparcie rodzinom wielodzietnym.

3. Władze publiczne przeciwdziałają wszelkim przejawom dyskryminacji rodziców, zwłaszcza kobiet, ze strony pracodawców ze względu na wykonywane obowiązki rodzicielskie.

Art. 15

Niedopuszczalne jest dyskryminacyjne traktowanie rodzin w zakresie dostępu do świadczeń rodzinnych, przywilejów podatkowych oraz innych form publicznego wsparcia ze względu na fakt pozostawania rodziców w związku małżeńskim.

Rozdział IV

Prawa rodziców

Art. 16

1. Państwa-Strony szanują wolność rodziców do wykonywania władzy rodzicielskiej nad ich dziećmi.

Sporządzono z uwzględnieniem art. 18 ust. 4 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych z 16 grudnia 1966 r.

2. Wolność rodziców obejmuje w szczególności prawo do wychowania dziecka zgodnie z własnymi przekonaniem, a zwłaszcza religijnymi i moralnymi, wolność wyboru metod wychowawczych odpowiednich do stopnia dojrzałości dziecka, wolność wyboru formy i miejsca kształcenia dziecka oraz inne prawa i wolności zagwarantowane w niniejszej Konwencji.

3. Pozbawienie lub ograniczenie władzy rodzicielskiej może nastąpić tylko na podstawie ustawy i w drodze prawomocnego orzeczenia niezależnego sądu, z zastrzeżeniem ust. 5, w przypadku:

- 1) popełnienia przez rodzica czynu zabronionego na szkodę dziecka;
- 2) ubezwłasnowolnienia rodzica;
- 3) porzucenia dziecka przez rodzica;
- 4) skazania rodzica na długotrwałą karę pozbawienia wolności za przestępstwo;
- 5) narażenia dziecka na zagrożenie życia lub poważny uszczerbek na zdrowiu.

4. Niezależny sąd może zastosować środki niezbędne dla zabezpieczenia dobra dziecka na czas konieczny do ustalenia wystąpienia okoliczności wskazanych w ust. 3, na zasadach i w trybie określonym w ustawie krajowej.

5. Pozbawienie lub ograniczenie władzy rodzicielskiej albo stosowanie środków tymczasowych w przedmiocie władzy rodzicielskiej na innej podstawie niż orzeczenie sądu jest zabronione. Właściwy według prawa krajowego organ władzy publicznej może odebrać dziecko w trybie natychmiastowym wyłącznie

wtedy, gdy dziecko jest narażone na bezpośrednie zagrożenie życia lub poważny uszczerbek na zdrowiu, któremu nie można zapobiec w inny sposób. Wówczas decyzja o odebraniu dziecka w trybie interwencyjnym na czas postępowania w przedmiocie ograniczenia bądź pozbawienia władzy rodzicielskiej powinna zostać niezwłocznie potwierdzona przez sąd.

Art. 17

Każdy rodzic ma prawo do lojalnego działania ze strony państwa. Państwo stanowi prawo z poszanowaniem standardów przyzwoitej legislacji, w tym jasności i precyzji przepisów, ochrony praw słusznie nabytych oraz interesów w toku niedziałania prawa wstecz, jak również zakazu tworzenia iluzorycznych uprawnień.

Art. 18

1. Każdy ma prawo do niezależnego i sprawiedliwego sądu w sprawach dotyczących praw i wolności rodziców, dzieci i małżonków.
2. W postępowaniach o pozbawienie, ograniczenie lub stosowanie środków tymczasowych w przedmiocie władzy rodzicielskiej właściwe organy władzy publicznej kierują się domniemaniem, że dobro dziecka jest realizowane w najwyższym stopniu w rodzinie biologicznej.

Art. 19

1. Rodzice mają prawo do swobodnego wyboru szkół lub innych środków niezbędnych do kształcenia dzieci zgodnie z własnymi przekonaniami.
2. Rodzice mają prawo do udziału w tworzeniu podstaw programowych edukacji szkolnej.
3. Państwa-Strony uwzględniają w procesie podziału dotacji publicznych potrzeby rodziców, którzy edukują swoje dzieci w domu.
4. Państwa-Strony szanują autonomię szkół wyznaniowych oraz innych szkół

prywatnych, w szczególności poprzez zapewnienie im swobody w określaniu podstaw programowych odpowiadających minimalnym wymaganiom w zakresie nauczania, jakie mogą być ustalone lub zatwierdzone przez władze publiczne.

Sporządzono z uwzględnieniem art.13 ust. 3 Międzynarodowego Paktu Praw Gospodarczych, Społecznych i Kulturalnych z dnia 16 grudnia 1966 r.

Art. 20

1. Wychowywanie dziecka w szkole oraz w innych instytucjach opiekuńczych i wychowawczych odbywa się pod kierunkiem i nadzorem rodziców.

Sporządzono z uwzględnieniem art. 5 lit. b, c, e Karty Praw Rodziny, a także art. 37 Konstytucji Republiki Estonii z dnia 28 czerwca 1992 r.

2. W szkole może być nauczana religia Kościoła lub innego związku religijnego o uregulowanej sytuacji prawnej zgodnie z ustalonym przez niego programem.

3. Rodzice mają prawo decydowania o udziale ich dzieci w zajęciach mających wpływ na ich moralność.

Art. 21

Rodzice mają prawo do sprawowania pieczy nad rozwojem dziecka.

Art. 22

Rodzic ma prawo do przekazania swemu dziecku tożsamości narodowej, a zwłaszcza swojej kultury oraz języka ojczystego.

Rozdział V

Prawa dzieci

Art. 23

1. We wszystkich działaniach dotyczących dzieci Państwa-Strony będą dążyły do najlepszego zabezpieczenia dobra dziecka.

2. Państwa-Strony działają na rzecz zapewnienia dziecku ochrony i opieki w takim stopniu, w jakim jest to niezbędne dla jego dobra, biorąc pod uwagę prawa i obowiązki jego rodziców, opiekunów prawnych lub innych osób prawnie za nie odpowiedzialnych, i w tym celu będą podejmowały wszelkie właściwe kroki ustawodawcze oraz administracyjne.

Art. 24

Dziecko ma prawo do ochrony przed okrutnym, poniżającym lub nieludzkim traktowaniem.

Art. 25

Wszystkie dzieci są równe wobec prawa. Dyskryminacja dzieci ze względu na cenzus urodzenia jest zakazana.

Art. 26

Dziecko ma prawo do poznania swoich rodziców. Prawo to nie może być interpretowane jako podstawa do ograniczania rodzicom w trudnej sytuacji możliwości anonimowego powierzenia opieki nad dzieckiem godnej zaufania instytucji lub osobie (okna życia).

Sporządzono z uwzględnieniem art. 4 lit. f Karty Praw Rodziny, art. 40 Konstytucji Republiki Macedonii z dnia 17 listopada 1991 r.

Art. 27

1. Dziecko ma prawo do wychowywania przez matkę i ojca. Jeżeli dziecko straciło matkę i ojca, ma prawo być wychowywane przez członków swojej rodziny.

2. Dziecko osierocone lub pozbawione opieki rodzicielskiej ma prawo do szczególnej pomocy ze strony władz publicznych. Państwa-Strony ułatwiają rodzinom przyjęcie dzieci potrzebujących opieki na stałe lub czasowo.

Art. 28

Dziecko oddzielone od jednego lub obojga rodziców ma prawo do utrzymywania regularnych stosunków osobistych i bezpośrednich kontaktów z obojgiem rodziców, z wyjątkiem przypadków, gdy jest to sprzeczne z jego dobrem.

Sporządzono z uwzględnieniem art. 9 ust. 3 Konwencji o Prawach Dziecka z dnia 20 listopada 1989 r., Rezolucji nr 2232 (2018) Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy z 28 czerwca 2018 r.

Art. 29

Utrudnianie porozumiewania się przez dziecko w języku jednego z rodziców jest zakazane.

Art. 30

1. Dziecko ma prawo do przyjaznego traktowania przez organy wymiaru sprawiedliwości.

Sporządzono z uwzględnieniem art. 39 ust. 8 Konstytucji Federalnej Demokratycznej Republiki Nepalu z dnia 20 września 2015 r.

2. Państwa-Strony, w miarę możliwości i stosownie do wieku oraz stopnia dojrzałości dziecka, uwzględniają jego opinię w sprawach dotyczących jego praw i interesów.

Sporządzono z uwzględnieniem art. 12 Konwencji o Prawach Dziecka z dnia 20 listopada 1989 r.

Art. 31

1. Państwa-Strony chronią dzieci przed uprzedmiotowieniem, przestępczością, demoralizacją wyżyskiem i uzależnieniami.

2. Wszelkie działania, w ramach których dziecko przekazywane jest przez jakąkolwiek osobę lub grupę osób innej osobie lub grupie za wynagrodzeniem lub jakąkolwiek inną rekompensatą, są zakazane.

Sporządzono z uwzględnieniem art. 2 lit. a Protokołu Fakultatywnego do Konwencji o Prawach Dziecka w sprawie handlu dziećmi, dziecięcej prostytucji i dziecięcej pornografii z dnia 25 maja 2000 r.

Art. 32

Dziecko niepełnosprawne ma prawo do szczególnej pomocy umożliwiającej jego prawidłowy rozwój.

Art. 33

Pobieranie organów lub tkanek od zmarłego dziecka wbrew woli rodziców jest zakazane.

Rozdział VI

Przeciwdziałanie i zapobieganie przemocy domowej i przemocy godzącej w życie rodzinne

Art. 34

1. Każdy ma prawo do życia wolnego od przemocy w sferze publicznej i prywatnej, a w szczególności od przemocy domowej i przemocy godzącej w życie rodzinne.
2. Przepisy niniejszego rozdziału nie stanowią przeszkody dla stosowania środków przymusu bezpośredniego przez uprawnione organy władzy publicznej zgodnie z ustawami krajowymi.

Art. 35

Sporządzono z uwzględnieniem: art. 5 ust. 2, art. 9, art. 12 ust. 2, art. 13 ust. 2, art. 15, art. 16, art. 21, art. 22, art. 23, art. 25, art. 28, art. 30, art. 3, art. 52, art. 57 Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej z dnia 11 maja 2011 r.

1. Państwa-Strony, mając na względzie bezpieczeństwo, wsparcie i poszanowanie praw ofiary, a także fachowość i wrażliwość przy udzielaniu pomocy, podejmują środki niezbędne do zapobiegania, przeciwdziałania oraz zadośćuczynienia aktom przemocy popełnianym przez osoby fizyczne lub prawne, a w szczególności:

- 1) wspierają ofiary w przezwyciężaniu skutków doznanej przemocy poprzez takie usługi jak poradnictwo prawne i psychologiczne, wsparcie finansowe, pomoc mieszkaniową, edukację, szkolenia oraz pomoc w znalezieniu zatrudnienia;
- 2) zapewniają dostęp do opieki zdrowotnej i instytucji wyspecjalizowanych w udzielaniu pomocy ofiarom;
- 3) wspierają programy edukacyjne mające na celu nauczanie sprawców przemocy domowej przyjmowania zachowań zakładających niestosowanie przemocy w relacjach międzyludzkich, tak by zapobiegać kolejnym aktom przemocy oraz zaniechać uciekania się do agresywnych wzorców zachowań;

- 4) wspierają programy leczenia zapobiegającego recydywie sprawców przestępstw, zwłaszcza sprawców przestępstw na tle seksualnym;
- 5) wspierają organizację szkoleń osób mających zawodowy kontakt z ofiarami lub sprawcami wszystkich aktów przemocy. Szkolenia dotyczyć będą zapobiegania oraz wykrywania aktów przemocy, równości kobiet i mężczyzn, potrzeb i praw ofiar przemocy oraz sposobów zapobiegania wtórnej wiktymizacji;
- 6) zapewniają ofiarom dostęp do odpowiednich regionalnych i międzynarodowych mechanizmów składania skarg indywidualnych i zbiorowych oraz dostęp do informacji w tym zakresie;
- 7) dążą do zapewnienia rozmieszczonych przestrzennie, specjalistycznych usług wsparcia doraźnego, krótkoterminowego i długoterminowego, dostępnych dla każdej ofiary aktu przemocy;
- 8) dążą do zapewnienia wystarczającej liczby odpowiednich i łatwo dostępnych schronisk oferujących bezpieczne zakwaterowanie oraz aktywną pomoc ofiarom, zwłaszcza kobietom i ich dzieciom;
- 9) dążą do zapewnienia wystarczającej liczby odpowiednich i łatwo dostępnych ośrodków świadczących pomoc ofiarom gwałtów lub innych aktów przemocy seksualnej, zapewniających badania lekarskie i sądowe, wsparcie pourazowe oraz poradnictwo;
- 10) zapewniają odpowiednią ochronę i wsparcie dzieciom będącym świadkami wszystkich form przemocy, w tym pomoc psychologiczną i pomoc społeczną dzieciom będącym świadkami jakichkolwiek form przemocy;
- 11) zapewniają powszechny dostęp do ogólnokrajowych, całodobowych, bezpłatnych telefonów zaufania, przez które będą udzielane porady w sprawie wszystkich form przemocy objętych zakresem niniejszej Konwencji, z zachowaniem poufności i anonimowości osób dzwoniących;
- 12) zapewniają powszechny dostęp do ogólnokrajowych, bezpłatnych portali informacyjnych, prowadzonych przynajmniej we wszystkich językach urzędowych oraz językach mniejszości narodowych i etnicznych Państwa-Strony, zawierających informacje o wszystkich formach przemocy objętych zakresem niniejszej Konwencji oraz metodach jej zapobiegania, prawach przysługujących ofiarom przemocy, jak również obowiązkach władz publicznych wynikających z niniejszej Konwencji oraz umożliwiających zgłaszanie przypadków przemocy;

- 13) gwarantują ofiarom możliwość domagania się od sprawców odpowiedniego odszkodowania za poważne uszkodzenie ciała lub uszczerbek na zdrowiu wyrządzone aktem przemocy, o ile szkoda nie została naprawiona z innych źródeł;
- 14) dbają, aby właściwe organy były uprawnione do nakazania sprawcy aktu przemocy, w sytuacjach bezpośredniego zagrożenia, opuszczenia miejsca zamieszkania ofiary lub osoby zagrożonej przemocą domową na odpowiedni okres oraz zakazania wchodzenia do lokalu zajmowanego przez ofiarę lub osobę zagrożoną bądź kontaktowania się z ofiarą lub osobą zagrożoną;
- 15) gwarantują, że ofiary wszystkich form przemocy będą mogły występować o wydanie odpowiednich zakazów zbliżania się lub nakazów ochrony, których naruszenie będzie wiązało się z odstrasżającymi i proporcjonalnymi sankcjami karnymi lub administracyjnymi, jak również że wspomniane zakazy i nakazy będą umożliwiały zapewnienie natychmiastowej ochrony oraz bez nadmiernych obciążeń finansowych lub administracyjnych dla ofiary, wystawiane na określony okres lub do czasu ich zmiany bądź uchylecia, jeżeli to konieczne, wydawane będą bez wysłuchania strony przeciwnej i ze skutkiem natychmiastowym, dostępne niezależnie od lub równoległe do innych postępowań, a także że będą mogły być wprowadzane w późniejszych postępowaniach;
- 16) zapewniają ofiarom dostęp do pomocy prawnej i do bezpłatnej porady prawnej na warunkach przewidzianych przez prawo krajowe;
- 17) rozpowszechniają informacje na temat dostępnych rozwiązań w zakresie zapobiegania aktom przemocy;
- 18) w programach przeciwdziałania przemocy przyjmują zasadę, że członkowie rodziny są partnerami władzy publicznej w przeciwdziałaniu przemocy, a rodzina stanowi środowisko dające najlepsze gwarancje ochrony przed przemocą, w szczególności dla kobiet i dzieci.

2. W planowaniu, podejmowaniu i realizowaniu środków, o których mowa w ust. 1, Państwa-Strony współpracują z odpowiednimi organizacjami społeczeństwa obywatelskiego.

Art. 36

Sporządzono z uwzględnieniem art. 11 Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej z dnia 11 maja 2011 r.

1. Państwa-Strony monitorują przypadki wszystkich form przemocy, w szczególności poprzez:

- 1) gromadzenie danych statystycznych, w odpowiednim podziale i w regularnych odstępach czasu;
- 2) wspieranie i upowszechnianie badań mających na celu poznanie przyczyn, skutków, częstości występowania i karalności przemocy, w tym przemocy domowej, a także skuteczności działań podejmowanych w celu wykonania niniejszej Konwencji;
- 3) przeprowadzanie badań ludności, w regularnych odstępach czasu, mające na celu ocenę skali i tendencji w stosowaniu form przemocy objętych zakresem niniejszej Konwencji.

2. Państwa-Strony przekazywać będą Komitetowi, o którym mowa w art. 43, informacje zebrane zgodnie z niniejszym artykułem w celu wspierania współpracy międzynarodowej oraz umożliwienia analizy porównawczej na szczeblu międzynarodowym.

3. Dane zebrane w ramach działań, o których mowa w ust. 1, są publicznie dostępne.

Art. 37

Sporządzono z uwzględnieniem: art. 33, 34, 36, 37, 40, 41, 46, 58 Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej z dnia 11 maja 2011 r.

1. Państwa-Strony zobowiązują się pociągać sprawców aktów przemocy do odpowiedzialności karnej, stosując skuteczne, proporcjonalne i odstraszające sankcje za następujące czyny umyślne:

- 1) stosowanie nacisków lub gróźb poważnie naruszających równowagę psychiczną innej osoby;
- 2) powtarzające się zastraszanie innej osoby powodujące, że obawia się ona o swoje bezpieczeństwo;
- 3) dopuszczenie się aktów przemocy fizycznej wobec innej osoby;

- 4) poddawanie drugiej osoby czynnościom seksualnym bez jej dobrowolnie wyrażonej zgody;
- 5) doprowadzenie innej osoby, bez jej dobrowolnie wyrażonej zgody, do podjęcia czynności o charakterze seksualnym z osobą trzecią;
- 6) pochwalanie przemocy seksualnej;
- 7) zmuszanie osoby dorosłej lub dziecka do zawarcia małżeństwa;
- 8) zwabienie osoby dorosłej lub dziecka na terytorium Państwa-Strony lub państwa innego niż to, które zamieszkuje, w celu zmuszenia osoby dorosłej lub dziecka do zawarcia małżeństwa;
- 9) zmuszanie kobiety lub doprowadzenie jej do poddania się wycinaniu, infibulacji lub każdemu innemu okaleczeniu całości lub którejkolwiek części warg sromowych większych, warg sromowych mniejszych lub łechtaczki, a także zachęcanie, zmuszanie lub doprowadzenie małoletniej dziewczyny do poddania się wspomnianym czynnościom;
- 10) przymusowe przeprowadzenie aborcji u kobiety, a także przeprowadzenie nielegalnej aborcji za jej zgodą;
- 11) przeprowadzenie zabiegu chirurgicznego u kobiety, którego celem jest uniemożliwienie jej dalszej naturalnej prokreacji, bez jej uprzedniej i świadomej zgody lub jeżeli nie rozumie tego zabiegu.

2. Odpowiedzialność karna powinna obejmować również pomocnictwo lub podżeganie w przypadku przestępstw, o których mowa w ust. 1 pkt 1–10, a także usiłowanie w przypadku przestępstw, o których mowa w ust. 1 pkt 3–10.

3. Państwa-Strony zobowiązują się pociągać do odpowiedzialności karnej lub zapewnić inną formę odpowiedzialności prawnej za nękanie, którego celem lub skutkiem jest naruszenie godności osoby, zwłaszcza poprzez tworzenie atmosfery zastraszenia, wrogości, upodlenia, poniżenia lub obrazy.

4. Państwa-Strony zobowiązują się, w ramach ustaw krajowych, uznawać za okoliczności obciążające przy ustalaniu wyroku za przestępstwa, o których mowa w niniejszym artykule, następujące sytuacje:

- 1) przestępstwo zostało popełnione przeciw byłemu lub obecnemu małżonkowi bądź osobie pozostającej we wspólnym pożyciu, tak jak uznają go przepisy prawa krajowego, przez członka rodziny, osobę współmieszkającą z ofiarą lub przez osobę, która nadużyła swojej władzy;
- 2) przestępstwo lub przestępstwa powiązane zostały popełnione wielokrotnie,
- 3) przestępstwo zostało popełnione przeciw osobie podatnej ze względu na szczególne okoliczności;
- 4) przestępstwo zostało popełnione przeciw dziecku lub w jego obecności;
- 5) przestępstwo zostało popełnione przez dwie lub więcej osób działających wspólnie;
- 6) przestępstwo poprzedzały lub towarzyszyły mu szczególne akty okrucieństwa;
- 7) przestępstwo zostało popełnione z użyciem broni lub z groźbą jej użycia;
- 8) przestępstwo spowodowało istotny uszczerbek na zdrowiu fizycznym lub psychicznym ofiary;
- 9) sprawca został już wcześniej skazany za przestępstwa podobnego rodzaju.

5. Państwa-Strony ustanowią terminy przedawnienia w sposób wystarczający i współmierny do wagi danego przestępstwa, a w przypadku przestępstw przeciwko małoletnim uwzględnią przy tym konieczność umożliwienia skutecznego wszczęcia postępowania po osiągnięciu przez ofiarę pełnoletniości.

6. Charakter stosunków między ofiarą a sprawcą nie może stanowić podstawy uchylenia lub ograniczenia odpowiedzialności sprawcy za czyny określone w niniejszym artykule.

Art. 38

1. Państwa-Strony zobowiązują się uznać swoją właściwość do ścigania wszystkich przestępstw, o których mowa w niniejszej Konwencji, jeżeli przestępstwo zostało popełnione:

- a. na ich terytorium lub
- b. na pokładzie statku pływającego pod ich banderą, lub

- c. na pokładzie samolotu zarejestrowanego zgodnie z ich prawem, lub
- d. przez ich obywateli, lub
- e. przez osobę zamieszkałą na ich terytorium.

2. Państwa-Strony będą starać się przyjąć regulacje prawne lub inne rozwiązania niezbędne, by ustalić właściwość w sprawach wszystkich przestępstw, o których mowa w niniejszej Konwencji, jeżeli przestępstwo zostało popełnione przeciwko ich obywatelowi lub osobie mającej zwykle miejsce zamieszkania na ich terytorium.

3. Na potrzeby ścigania za przestępstwa, o których mowa w art. 37 ust. 1 pkt 4, 8 i 9, Państwa-Strony zobowiązują się nie uzależniać swojej właściwości od tego, czy akty te uznawane są za przestępstwo na terytorium, na którym zostały popełnione.

4. Na potrzeby ścigania za przestępstwa, o których mowa w art. 37 ust. 1 pkt 4, 6, 8 i 9, Państwa-Strony zobowiązują się nie uzależniać swojej właściwości w odniesieniu do lit. d i e ustępu 1 od tego, że ściganie może być wszczęte jedynie na podstawie zawiadomienia przez ofiarę o popełnieniu przestępstwa lub od powiadomienia przez państwo, gdzie przestępstwo zostało popełnione.

5. Państwa-Strony zobowiązują się ustalić jurysdykcję w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 37, w przypadkach, gdy domniemany sprawca jest obecny na ich terytorium i nie podlega wydaleniu do innego Państwa-Strony wyłącznie ze względu na obywatelstwo.

6. W przypadku gdy więcej niż jedno Państwo-Strona uznaje się za właściwe w sprawie domniemanego przestępstwa, o którym mowa w art. 37, zainteresowane Państwa-Strony, o ile to właściwe, porozumiewają się ze sobą w celu ustalenia odpowiedniej właściwości na potrzeby ścigania.

7. Bez uszczerbku dla ogólnych zasad prawa międzynarodowego niniejsza Konwencja nie wyklucza właściwości w sprawach karnych wykonywanej przez Państwo-Stronę zgodnie z jej prawem krajowym.

Art. 39

Państwa-Strony zobowiązują się umożliwić sądom krajowym przy ustalaniu wyroków wzięcie pod uwagę prawomocnych wyroków wydanych przez sąd innego Państwa-Strony w związku z przestępstwami, o których mowa w art. 37.

Sporządzono z uwzględnieniem art. 47 Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej z dnia 11 maja 2011 r.

Art. 40

1. Państwa-Strony zobowiązują się chronić prawa i interesy ofiar w postępowaniu przygotowawczym i sądowym, w tym ich szczególne potrzeby jako świadków, zwłaszcza poprzez:

Sporządzono z uwzględnieniem art. 56 Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej z dnia 11 maja 2011 r.

- 1) ochronę ich, jak również ich rodzin i świadków, przed zastraszaniem, odwetem lub ponowną wiktymizacją;
- 2) czuwanie, by ofiary zostały poinformowane, przynajmniej gdy ofiary i rodzina mogłyby znaleźć się w niebezpieczeństwie, jeżeli sprawca ucieknie, zostanie tymczasowo zwolniony lub wyjdzie na wolność;
- 3) informowanie ofiar, na warunkach przewidzianych przez prawo krajowe, o ich prawach oraz dostępnych im świadczeniach, biegu nadanemu skardze, podstawach oskarżenia, ogólnym postępie postępowania przygotowawczego lub postępowania oraz o ich roli w postępowaniu przygotowawczym lub postępowaniu, jak również o wydanej w ich sprawie decyzji;
- 4) umożliwianie ofiarom, zgodnie z zasadami procesowymi prawa krajowego, bycie wysłuchanym, przedstawienia dowodów oraz ich opinii, potrzeb i obaw, bezpośrednio lub przez pośrednika, oraz by zostały one rozpatrzone;
- 5) udzielanie ofiarom odpowiedniej pomocy, tak by ich prawa i interesy były w sposób należyty przedstawiane i brane pod uwagę;
- 6) czuwanie, by mogły być podejmowane środki chroniące prywatność i wizerunek ofiary;
- 7) unikanie, jeżeli to tylko możliwe, w sądach i w siedzibach organów ścigania, kontaktu ofiar ze sprawcami przestępstw;

- 8) zapewnianie ofiarom niezależnych i wykwalifikowanych tłumaczy, jeżeli ofiary są stronami postępowania lub jeżeli przedstawiają dowody;
- 9) umożliwianie ofiarom składania zeznań na sali sądowej, zgodnie z zasadami przewidzianymi przez prawo krajowe, nie będąc obecnym na sali lub przynajmniej pod nieobecność na sali domniemanego sprawcy przestępstwa, zwłaszcza wykorzystując odpowiednie technologie komunikacyjne, jeżeli są dostępne.

2. Dziecko ofiara i dziecko świadek przemocy oraz przemocy domowej otrzymuje, jeżeli to właściwe, specjalne środki ochrony, mając na względzie dobro dziecka.

Art. 41

Sporządzono z uwzględnieniem art. 62 Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej z dnia 11 maja 2011 r.

1. Państwa-Strony zobowiązują się współpracować, w możliwie najszerszym zakresie, zgodnie z postanowieniami niniejszej Konwencji oraz na mocy właściwych umów międzynarodowych dotyczących współpracy

w sprawach cywilnych i karnych, a także w oparciu o porozumienia uzgodnione na podstawie jednolitego lub wzajemnego ustawodawstwa oraz ich prawa krajowego, w celu:

- 1) zapobiegania, zwalczania i ścigania wszystkich form przemocy objętych zakresem niniejszej Konwencji;
- 2) ochrony ofiar i udzielania im pomocy;
- 3) prowadzenia postępowań przygotowawczych i postępowań dotyczących przestępstw, o których mowa w niniejszej Konwencji;
- 4) wykonywania właściwych wyroków cywilnych i karnych wydanych przez władze sądowe Państw-Stron, w tym nakazów ochrony.

2. Państwa-Strony zobowiązują się do tego, by ofiary przestępstw, o których mowa w art. 37 ust. 1, popełnionych na terytorium Państwa-Strony innego niż to, na którego przebywają, mogły złożyć skargę właściwym władzom państwa zamieszkania.

3. W przypadku gdy Państwo-Strona, które uzależnia udzielenie pomocy prawnej w sprawach karnych, ekstradycji lub wykonania wyroków cywilnych bądź karnych nałożonych przez drugie Państwo-Stronę niniejszej Konwencji od istnienia umowy, otrzymuje wniosek o taką współpracę prawną od Państwa-Strony, z którym nie zawarła takiej umowy, może uważać niniejszą Konwencję za podstawę prawną udzielenia pomocy prawnej w sprawach karnych, wydalenia lub wykonania wyroków cywilnych bądź karnych nałożonych przez drugie Państwo-Stronę w związku z przestępstwami, o których mowa w niniejszej Konwencji.

Rozdział VII

Międzynarodowy Komitet Praw Rodziny

Por. art. 42–44 Konwencji o prawach
dziecka z dnia 20 listopada 1989 r.

Art. 42

Państwa-Strony zobowiązują się do szerzenia informacji o zasadach i postanowieniach niniejszej Konwencji zarówno wśród dorosłych, jak i dzieci, wykorzystując do tego celu będące w ich dyspozycji środki.

Art. 43

1. W celu badania postępów dokonywanych przez Państwa-Strony w realizacji zobowiązań przewidzianych w niniejszej Konwencji ustanawia się Międzynarodowy Komitet Praw Rodziny, który będzie wykonywał wskazane niżej funkcje.

2. Komitet składa się z ekspertów w liczbie równej liczbie Państw-Stron mianowanych przez Państwo-Stronę na pięcioletnią kadencję, z zastrzeżeniem ust. 5.

3. Eksperci powinni być ludźmi reprezentującymi wysoki poziom moralny i posiadającymi uznane kompetencje w dziedzinie, której dotyczy niniejsza Konwencja. Członkowie Komitetu są mianowani przez każde Państwo-Stronę spośród jego obywateli, z uwzględnieniem celowości udziału pewnej liczby osób o doświadczeniu prawniczym.

4. Każdy z członków Komitetu przed objęciem swych funkcji składa na posiedzeniu otwartym Komitetu uroczyste oświadczenie, że będzie wykonywał swe obowiązki w sposób bezstronny i sumienny.

5. W przypadku śmierci członka Komitetu, jego rezygnacji lub jego oświadczenia, że z jakiegokolwiek innego powodu nie może wypełniać obowiązków członka Komitetu, Państwo-Strona, które wyznaczyło danego członka, wyznaczy za zgodą Komitetu innego eksperta spośród swoich obywateli na okres pozostały do końca kadencji. Po wygaśnięciu mandatu mianowanie członka Komitetu zostanie przeprowadzone zgodnie z postanowieniami niniejszej części Konwencji.

6. Komitet ustanowi swoje własne zasady procedury z zastrzeżeniem, że wszelkie decyzje podejmowane będą większością głosów w obecności co najmniej połowy członków.

7. Posiedzenia Komitetu odbywają się w lub w innym dogodnym miejscu określonym przez Komitet. Komitet będzie odbywał posiedzenia zasadniczo corocznie.

8. Sekretarz Wykonawczy zapewni niezbędny personel oraz warunki do efektywnego wypełniania przez Komitet funkcji nałożonych przez niniejszą Konwencję.

9. Za zgodą Sekretarza Wykonawczego członkowie Komitetu utworzonego na mocy niniejszej Konwencji otrzymywać będą honoraria z funduszy Biura.

Art. 44

1. Państwa-Strony zobowiązują się do przedkładania Komitetowi za pośrednictwem Sekretarza Wykonawczego sprawozdań odnośnie do środków stosowanych przez nie do realizacji praw zawartych w Konwencji oraz postępów w korzystaniu z tych praw:

- 1) w ciągu dwóch lat po wejściu w życie Konwencji dla danego państwa;
- 2) następnie co cztery lata.

2. Sprawozdania przedkładane na mocy niniejszego artykułu wskazywać będą na czynniki oraz na ewentualne trudności wpływające na stopień wypełnienia zobowiązań wynikających z niniejszej Konwencji. Sprawozdania będą zawierały także odpowiednie informacje zapewniające Komitetowi pełną wiedzę na temat wprowadzenia w życie postanowień Konwencji w danym Państwie-Stronie, a w szczególności informacje, o których mowa w art. 36 ust. 1 Konwencji.

3. Państwo-Strona, które przedłożyło Komitetowi wszechstronne sprawozdanie

pierwotne, nie musi już w swoich następnych sprawozdaniach, przedkładanych zgodnie z ustępem 1 lit. b, powtarzać podstawowych informacji, które podane były uprzednio.

4. Komitet może zażądać od Państw-Stron dalszych informacji odnoszących się do wprowadzenia w życie Konwencji.

5. Komitet będzie przedkładał Sekretarzowi Wykonawczemu co dwa lata sprawozdania ze swojej działalności.

6. Państwa-Strony będą szeroko udostępniać opinii publicznej sprawozdania, o których mowa w ust. 5.

Rozdział VIII

Biuro Sekretarza Wykonawczego

Art. 45

1. Za koordynację spraw organizacyjnych związanych z upowszechnianiem, wykonywaniem i promocją Konwencji, a także za obsługę administracyjną Międzynarodowego Komitetu Praw Rodziny oraz organizację wyborów jego członków odpowiada Sekretarz Wykonawczy, wspomagany przez Biuro.
2. Sekretarz Wykonawczy będzie wybierany na sześcioletnią kadencję przez Państwa-Strony spośród ich obywateli w drodze konsensusu, a w braku możliwości osiągnięcia bezwzględnej większości głosów.
3. Sekretarz Wykonawczy kieruje pracami Biura, a w szczególności mianuje personel niezbędny do wspomagania go w wykonywaniu powierzonych zadań. Przy mianowaniu personelu i ustalaniu warunków służby należy przede wszystkim mieć na uwadze konieczność zapewnienia najwyższego poziomu sprawności, kwalifikacji zawodowych i prawości. Należy również w należyłym stopniu uwzględnić znaczenie doboru personelu na możliwie najszerszej podstawie geograficznej.
4. Co dwa lata Sekretarz Wykonawczy przedkłada Państwom-Stronom projekt budżetu Biura do zatwierdzenia bezwzględną większością głosów. Źródłem dochodów są coroczne składki Państw-Stron.
5. Siedzibą Biura Sekretarza Wykonawczego jest

Rozdział IX

Przepisy końcowe

Art. 46

1. Każde Państwo-Strona może, przy podpisaniu niniejszej Konwencji lub przy składaniu dokumentów ratyfikacyjnych, dokonać zastrzeżenia odnośnie do każdego z przepisów Konwencji w takim zakresie, w jakim ustawa krajowa jest z tym przepisem niezgodna. Na podstawie niniejszego artykułu niedopuszczalne są zastrzeżenia o charakterze ogólnym, a także zastrzeżenia do art. 1–4, art. 10–14, art. 16, art. 18, art. 23–24, art. 27, art. 29 i art. 31.

2. Każde zastrzeżenie powinno zawierać krótkie przedstawienie treści ustawy, której dotyczy.

3. Sekretarz Wykonawczy otrzyma i przekaże wszystkim Państwom-Stronom teksty zastrzeżeń, jakie zostały złożone w chwili ratyfikacji lub przystąpienia.

4. Każde Państwo-Strona, które poczyniło zastrzeżenie na mocy ust. 1 niniejszego artykułu, może w każdym terminie wycofać to zastrzeżenie w drodze zawiadomienia Sekretarza Wykonawczego, który poinformuje o tym Państwa-Strony.

Art. 47

Postanowienia niniejszej Konwencji rozciągają się na wszystkie części Państw-Stron federalnych bez jakichkolwiek ograniczeń lub wyjątków.

Sporządzono z uwzględnieniem art. 74 ust. 1 Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej z dnia 11 maja 2011 r.

Art. 48

W przypadku sporów dotyczących wdrażania lub interpretacji postanowień niniejszej Konwencji Państwa-Strony powinny najpierw starać się je rozwiązać w drodze negocjacji, porozumienia, arbitrażu lub w jakikolwiek inny pokojowy sposób przyjęty na mocy porozumienia między nimi.

Art. 49

1. Niniejsza Konwencja będzie otwarta do podpisania przez wszystkie państwa.
2. Niniejsza Konwencja podlega ratyfikacji. Dokumenty ratyfikacyjne składane będą u Sekretarza Wykonawczego.
3. Każde państwo będzie mogło przystąpić do niniejszej Konwencji. Dokumenty przystąpienia będą składane u Sekretarza Wykonawczego.

Art. 50

1. Niniejsza Konwencja wejdzie w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy, licząc od dnia złożenia u Sekretarza Wykonawczego czwartego dokumentu ratyfikacyjnego lub przystąpienia.
2. W stosunku do każdego państwa, które dokona ratyfikacji lub przystąpienia do Konwencji, po złożeniu czwartego dokumentu ratyfikacyjnego lub przystąpienia, Konwencja wejdzie w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy, licząc od dnia złożenia przez dane państwo swojego dokumentu ratyfikacyjnego lub przystąpienia.

Art. 51

Depozytariuszem niniejszej Konwencji jest Sekretarz Wykonawczy.

Art. 52

Oryginał niniejszej Konwencji, którego teksty sporządzone w językach są jednakowo autentyczne, zostanie zdeponowany u Sekretarza Wykonawczego.

Na dowód tego niżej podpisani pełnomocnicy, w należyty sposób upełnomocnieni przez swe Rządy, złożyli podpis pod niniejszą Konwencją.

